

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De purgatorio cuiusdam vsurarii Leodiensis, cap. 24.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

facro igne tactus est, cui ardenti quadam nocte in somnis dictum est, quia si ad ecclesiam sancti Nicolai accederet, statim conualesceret: vbi dum orans quatuordecim orationes dixisset, nec conualuisset, desperatus ait: Sancte Nicolae, quid moraris? Mox ut quintam decimam orationem incepit, perfecte integreque conualuit, & est usque hodie calor ignis in eius corpore sine omni dolore. Quam Ecclesiam, quae in villa sancti Nicolai sita est, de suo patrimonio reedificans, in habitu religioso cum vxore sua Deo & sancto Nicolao in ea deseruit. APOLLONIVS: Vellem scire perfecte, vtrum iste reuocatus sit de inferno siue de purgatorio. CAESARIUS: Satis inde disputatum est: quod non fuerit in purgatorio, ex hoc probatur, quod locus electorum sit, in quem nullus ingreditur, nisi in charitate decesserit. Si objicitur illud: In inferno nulla est redemptio; potest dici, de illis intelligendum esse, qui non sunt reuersuri ad corpus, quibus nulla ad redemptionem profuit beneficia. Vna est lex omnium contrariorum: si Deus quorundam animas, sicut legitur in dialogo; quandoque reuocat ad corpus de gaudiis paradisi, quare non, a simili, malorum animas de poenis inferni? Sicut dictum est in distinctione prima capitulo tricesimo quarto, clericus quidam, custodiens se diabolo, corporaliter ad poenas infernales est deductus, & incolumis reductus. APOLLONIVS: Placet quod dicis. CAES. Nunc de poenis purgatorij aliqua tibi proferam exempla, ab acrioribus ascendens ad mitiores, causas purgatorij vtilis satis subnectendo.

CAPVT XXIV.

De purgatorij poenis avarorum.

1. Cor. 7.

V Surarius quidam nostris temporibus apud Leodium defunctus est, & ab Episcopo de coemeterio eiectus est: vxor vero illius sedem Apostolicam adiens, cum pro coemeterio supplicaret, & Papa non annueret, in hunc modum pro eo allegauit: Audiui domine, quia vir & mulier vnum sunt, & quod Apostolus dicat, Virum infidelem posse saluari per mulierem fidelem: vnde quicquid minus factum est a viro meo, ego, quae pars corporis eius sum, libentissime

sup.

supplebo: parata enim sum pro illo concludi, & Deo pro eius satisfacere peccatis. Supplicantibus verò pro ea Cardinalibus, ad mandatum domini Papæ cœmeterio restituitur; iuxta cuius sepulchrum illa domicilium fieri fecit, in quo se includens eleemosynis, ieiuniis, orationibus, & vigiliis, die noctuque Deum pro illius anima placare studuit. Septem verò annis expletis, ille ei apparens in veste pulla, gratias egit, dicēs: Reddat tibi Dominus, quia propter tuos labores erutus sum de profundo inferni, & de pœnis maximis: quòd si adhuc aliis septem annis similia beneficia mihi impenderis, omnino liberabor. Quod cum illa fecisset, iterum ei in veste alba & facie jocunda appares ait, Gratias Deo & tibi, quia hodie liberatus sum.

APOLLONIVS: Quomodo dixit se liberatum de profundo inferni, cum nulla in eo sit redemptio? CÆSARIUS: Profundum inferni, a credinem vocavit, purgatorij. Simile est illud, quod ecclesia orat pro defunctis: Dñe Iesu Christe rex glorię, libera animas omnium fidelium defunctorum de manu inferni, & de profundo lacu, &c. Nō orat pro dānatis, sed pro saluandis, & accipitur ibi manus inferni, profundū laci, siue os leonis, pro a credine purgatorij. Nequaquā prædictus usurarius fuisset à pœnis liberatus, si nō habuisset finalem contritionē. Quātum verò virtū avaritię Deus in suis electis in purgatorio puniat, sequens sermo declarat.

CAPVT XXV.

IN monasterio Claræuallis Prior quidam mortuus est nostris temporibus, vir admodum religiosus, & amator disciplinæ præcipuus: hic post mortem visibiliter apparens ancillæ Dei Aszellinæ, forma & habitu statum suum satis ostendit: erat enim facies eius pallida ac macilenta, cuculla tenuis & attrita, quem cum interrogasset, quomodo haberet, respondit: In magnis pœnis hætenus fui, sed gratia cuiusdam fratris, qui mihi plurimum astitit, in proxima solēnitare Dominæ nostræ liberabor. Stupete illa ac dicente: Nōs putauimus vos esse virū valde sanctū: Respondit: Nihil aliud Deus in me punit, nisi quia nimis

nimis